ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Δ/ΝΣΗ: Γ.Ε.ΜΗ, ΑΕ, ΕΠΕ & Υ.Μ.Σ.
ΤΜΗΜΑ: ΑΕ Α΄
Πληροφορίες: ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟΣ
Τηλέφωνο: 2103382213
E-mail: aargyropoulos@acci.gr

Αθήνα, 23/11/2022
Αριθ. Πρωτ.:11252.2/22

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Καταχώρισης στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.) **απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών,** που αφορά την Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία «**ΛΕΟΠΟΥΛΟΣ Ι. ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ»** και αριθμό ΓΕΜΗ **005071201000**.

Την **18/11/2022** καταχωρίσθηκε στο Γενικό Εμπορικό Μητρώο (Γ.Ε.ΜΗ.), με Κωδικό Αριθμό Καταχώρησης **3326566,** στη μερίδα της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «ΛΕΟΠΟΥΛΟΣ Ι. ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και αριθμό **ΓΕΜΗ 005071201000**, η με αρ. **3611/2019 – 24/06/2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών**.

Η ανωτέρω Απόφαση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της παρούσης.

Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

ΓΙΩΤΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η γνησιότητα του παρόντος μπορεί να επιβεβαιωθεί από το https://www.businessregistry.gr/publicity.aspx

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αριθμός απόφασης

3611/2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ 15ο

Αποτελούμενο από την Δικαστή Ιωάννα Μάμαλη, Εφέτη και από τον Γραμματέα Μαρίνο Κλουβάτο.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 13.12.2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της εκκαλούσας – αιτούσας: της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "NORSILDMEL INNOVATION A.S." που εδρεύει στην πόλη Μπέργκεν της Νορβηγίας, οδός Μπράντμπενκεν αρ. 1 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Φώτιο Χατζή (ΑΜ 7042 Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών).

Της εφεσίβλητης – καθ' ης η αίτηση: της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΛΕΟΠΟΥΛΟΣ Ι ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ" που εδρεύει στα Βριλήσσια Αττικής, οδός Γράμμου αρ. 38 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Ευφροσύνη Κανέλλη (ΑΜ 15833 Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών).

Η αιτούσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από 26.03.2018 και με αριθμό κατάθεσης γενικό 33958/2018 και ειδικό 1398/2018 αίτησή της, διαδικασίας εκουσίας δικαιοδοσίας, την οποία άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Το ως άνω Δικαστήριο με την υπ' αριθ. 1798/2018 οριστική απόφασή του απέρριψε την αίτηση. Η εκκαλούσα – αιτούσα προσβάλει την απόφαση αυτή με την από 01.08.2018 έφεσή της που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αριθμό γενικό 77406/02.08.2018 και ειδικό 5276/02.08.2018, προσδιορίστηκε ενώπιον του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών με αριθμό κατάθεσης γενικό 7314/03.08.2018 και ειδικό 6040/03.08.2018, για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο και την εκφώνησή της από τη σειρά του οικείου πινακίου, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εκκαλούσας – αιτούσας αναφέρθηκε στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσε και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα σ' αυτές αναφέρονται, ενώ η πληρεξούσια δικηγόρος της εφεσίβλητης – καθ' ης η αίτηση δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, αλλά προκατέθεσε δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ και έγγραφες προτάσεις, ζητώντας να γίνουν δεκτά όσα σ' αυτές αναφέρονται.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 115 παρ. 2, 242 παρ. 2, 741, 745 και 759 παρ. 4 του **ΚΠολΔ** προκύπτει ότι στις υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, για τις οποίες είναι υποχρεωτική η προφορική συζήτηση, δεν έχει εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 του **ΚΠολΔ** και ως εκ τούτου δεν ισχύει η ευχέρεια των πληρεξουσίων δικηγόρων των διαδίκων να προκαταθέσουν δήλωση ότι δεν θα παραστούν κατά την εκφώνηση της υπόθεσης (βλ. Βαθρακοκοίλη, Ερμ. **ΚΠολΔ**, τόμος Β', άρθρο 242 αριθ. 2, Νίκα σε Κεραμέα – Κονδύλη - Νίκα, Ερμηνεία **ΚΠολΔ**, τομ. Ι, άρθρο 115, σελ. 251, ΕφΑθ 3057/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 427/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 209/2006 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠατρ 539/2009 ΝΟΜΟΣ). Σε μία τέτοια περίπτωση που δεν μπορεί να εφαρμοσθεί η διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2, ο διάδικος που κατέθεσε προτάσεις και δεν παρουσιάσθηκε στη συζήτηση, δικάζεται ερήμην (ΕφΠειρ 181/2017 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 199/2014 ΝΟΜΟΣ, ΜονΕφΠειρ 578/2015 ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 764 παρ. 2 του **ΚΠολΔ**, η οποία παρέμεινε αλώβητη και μετά τη θέση σε ισχύ, από 01.01.2016, του Ν. 4335/2015 (βλ. ΜονΕφΘεσ 1061/2017 Αρμ. 2018. 820) και με την οποία τίθενται ειδικοί κανόνες στη συζήτηση της έφεσης κατά των αποφάσεων που εκδόθηκαν με τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739 επ. **ΚΠολΔ**), αν όταν εκφωνείται η υπόθεση δεν εμφανιστεί κανείς διάδικος, η συζήτηση ματαιώνεται, αν κάποιος από τους διαδίκους εμφανιστεί, το δικαστήριο εξετάζει την υπόθεση κατ' ουσία. Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι επί υποθέσεως που δικάζεται κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας ενώπιον του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου η υπόθεση ερευνάται κατ' ουσίαν, έστω και αν απουσιάζει ο εκκαλών και παρίσταται ο εφεσίβλητος. Η ως άνω ρύθμιση ως ειδική κατισχύει της γενικής ρυθμίσεως του άρθρου 524 παρ. 3 του **ΚΠολΔ**, κατά την οποία «σε περίπτωση ερημοδικίας του εκκαλούντος η έφεση απορρίπτεται», καθόσον σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 741 του **ΚΠολΔ**, «τα άρθρα 1 έως 590 εφαρμόζονται και κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, εκτός αν είναι αντίθετα προς ειδικές διατάξεις», όπως η προκειμένη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 764 του

ΚΠολΔ (ΕφΔυτΜακ 49/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3057/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 7061/2004 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η έννοια του τυπικού διαδίκου, όπως καθορίζεται στο πλαίσιο της εκούσιας δικαιοδοσίας διαφοροποιείται έναντι αυτής της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, αφού δεν υφίσταται καταρχήν αντιδικία, αλλά μετέχουν σ' αυτήν ενδιαφερόμενοι για την αιτηθείσα ρύθμιση, οι οποίοι προσλαμβάνουν την ιδιότητα του διαδίκου: α) με την υποβολή της αιτήσεως για την εκδίκαση ορισμένης υποθέσεως της εκούσιας δικαιοδοσίας, β) με την κλήτευσή τους στη διαδικασία ύστερα από διαταγή του αρμοδίου δικαστηρίου (άρθρο 748 παρ. 3 **ΚΠολΔ**) και όχι με την απλή απεύθυνση της αιτήσεως εναντίον τους, γ) με την προσεπίκληση τρίτων κατόπιν πρωτοβουλίας του διαδίκου ή αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (άρθρο 753 **ΚΠολΔ**), δ) με την άσκηση κύριας ή πρόσθετης παρέμβασης (άρθρο 752 του **ΚΠολΔ**), και ε) με την άσκηση τριτανακοπής (άρθρα 773, 583 επ. **ΚΠολΔ**) (ΑΠ 1103/2005 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 305/2005 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 211/2016 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 292/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφΔωδ 120/2004 ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα με τα παραπάνω ο καθ' ου η αίτηση δεν προσλαμβάνει την ιδιότητα του διαδίκου με μόνη την κατ' αυτού απεύθυνση της αίτησης, αν δεν κλητεύθηκε ύστερα από διαταγή του δικαστηρίου, δεν προσεπικλήθηκε ή δεν άσκησε παρέμβαση, ακόμη και όταν, χωρίς να ασκήσει παρέμβαση, παραστεί στη δίκη (ΑΠ 1305/1994 ΕλλΔνη 37: 638). Ο ίδιος μάλιστα δεν έχει ούτε δικαίωμα εφέσεως κατά της αποφάσεως που θα εκδοθεί αλλά, αν αυτή προκαλεί σ' αυτόν βλάβη ή εκθέτει σε κίνδυνο τα συμφέροντά του, έχει δικαίωμα τριτανακοπής (ΑΠ 41/2003 ΕλλΔνη 44. 434, ΕφΠειρ 798/2010 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, στο άρθρο 70 παρ. 1 εδ. α' του Ν. 4307/2014, με τον οποίο εισήχθη η έκτακτη διαδικασία της ειδικής διαχείρισης για την εκκαθάριση εν λειτουργία υπερχρεωμένων επιχειρήσεων, ορίζεται ότι: «Αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση της αίτησης είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, στην περιφέρεια του οποίου ο οφειλέτης έχει την έδρα του, το οποίο δικάζει κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας», ενώ σύμφωνα με την παρ. 4 του ίδιου άρθρου «Η αίτηση του άρθρου 68 μαζί με την πράξη ορισμού δικασίμου κοινοποιείται στην επιχείρηση και περίληψη αυτής δημοσιεύεται στο Γ.Ε.ΜΗ. δεκαπέντε (15) τουλάχιστον ημέρες πριν τη δικάσιμο. Κύριες παρεμβάσεις κατατίθενται υποχρεωτικά και με ποινή απαραδέκτου το αργότερο τρεις (3) εργάσιμες ημέρες πριν από τη δικάσιμο, και συνεκδικάζονται, υποχρεωτικώς όπως και οι τυχόν πρόσθετες παρεμβάσεις, με την αίτηση, Οι κυρίως παρεμβαίνοντες φέρουν το βάρος απόδειξης ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 68» (βλ. Ε. Περάκη, Πτωχευτικό Δίκαιο, 3η έκδ., Κεφ.13, Η προπτωχευτική διαδικασία της ειδικής

διαχείρισης, άρθρα 68 - 77 του Ν. **4307/2014**, σελ. 94). Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι η αίτηση υπαγωγής σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης φυσικού ή νομικού προσώπου δεν απευθύνεται κατά αυτού, αλλά απλώς κοινοποιείται στην υπό υπαγωγή επιχείρηση τουλάχιστον δεκαπέντε ημέρες πριν τη δικάσιμο. Κατά συνέπεια, και ενόψει του ότι η σχετική αίτηση δικάζεται, κατά τα προεκτιθέμενα, σύμφωνα με τις διατάξεις της εκούσιας δικαιοδοσίας εφόσον δεν επιβάλλεται από το νόμο η απεύθυνση της αίτησης προς το υπό υπαγωγή σε ειδική διαχείριση πρόσωπο, η μη απεύθυνσή της δεν επάγεται την ακυρότητα της αίτησης ή το απαράδεκτο αυτής, Στην περίπτωση δε αυτή, ακόμη και αν η αίτηση στραφεί κατά του υπό υπαγωγή σε ειδική εκκαθάριση προσώπου, το τελευταίο δεν καθίσταται διάδικος, αφού αυτή η ιδιότητα, στην εκούσια δικαιοδοσία, προσλαμβάνεται μόνο με τους περιοριστικά προκύπτοντες από τις σχετικές διατάξεις τρόπους. Στην περίπτωση της αίτησης υπαγωγής στη διαδικασία ειδικής διαχείρισης των άρθρων 68 επ. του Ν. **4307/2014**, το υπό ειδική διαχείριση πρόσωπο (νομικό ή φυσικό), προκειμένου να αποκτήσει την ιδιότητα του διαδίκου, και δεδομένου ότι στις σχετικές διατάξεις του νόμου αυτού δεν ορίζεται ότι η αίτηση στρέφεται εναντίον αυτού του προσώπου, μπορεί να ασκήσει, εφόσον αιτείται την απόρριψη της αίτησης, κύρια παρέμβαση, σύμφωνα με τα ειδικότερα επιτασσόμενα από τη διάταξη του άρθρου 70 παρ. 4 του Ν. **4307/2014**. Με την ως άνω διατύπωση του άρθρου 70 παρ. 1 εδ. γ' του Ν. **4307/2014** ο νομοθέτης προβαίνει σε αντιστροφή του βάρους απόδειξης ζητώντας από τον κυρίως παρεμβαίνοντα να αποδείξει ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις υπαγωγής του οφειλέτη στη διαδικασία, πλην όμως η διάταξη επαναλαμβάνει την γενική υποχρέωση απόδειξης των πραγματικών περιστατικών που θεμελιώνουν, κατ' άρθρο 338 παρ. 1 σε συνδυασμό με άρθρο 741 του **ΚΠολΔ**, την αυτοτελή αίτησή του, καθώς μάλιστα, η εκδίκαση των υποθέσεων του Ν. **4307/2014** γίνεται με τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, στην οποία υποστηρίζεται ότι δεν υφίσταται κατανομή του υποκειμενικού βάρους αποδείξεως, δεδομένης της ισχύος του ανακριτικού συστήματος (άρθρο 744 **ΚΠολΔ**). Ακριβέστερα, επί τη βάσει του άρθρου 759 παρ. 3 του **ΚΠολΔ**, στην εκούσια δικαιοδοσία ισχύει το σύστημα της πλήρους ελεύθερης απόδειξης υπό την έννοια ότι το δικαστήριο δεν δεσμεύεται από την αποδεικτική δύναμη που προσδίδει ο νόμος στα αποδεικτικά μέσα, αλλά εκτιμά κατ' ελεύθερη κρίση όλα τα προσκομιζόμενα ή διαταχθέντα από αυτό αποδεικτικά μέσα, δίδοντας κατά την κρίση του δέουσα αποδεικτική βαρύτητα (βλ. σχετ. Γέσιου - Φαλτσή, Δίκαιο Αποδείξεως, έκδ. 1985, σελ.103, Νικολόπουλου, Το δίκαιο της αποδείξεως, έκδ. 2011, σελ.101-102). Το βάρος αποδείξεως λειτουργεί αντικειμενικά και η σχετική αίτηση απορρίπτεται αν τα θεμελιωτικά της περιστατικά δεν αποδειχθούν από όλα τα αποδεικτικά μέσα, εισφερθέντα από τους

διαδίκους ή συλλεγέντα αυτεπαγγέλτως υπό του δικαστηρίου (βλ. σχετ. Χατζηιωάννου, Η δίκη της πτώχευσης και των προληπτικών μέτρων της, έκδ. 2016, σελ. 166). Στην προκειμένη περίπτωση, η υπό κρίση έφεση κατά της υπ' αριθ. 1798/2018 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε κατά την διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας και με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση της εκκαλούσας – αιτούσας για την υπαγωγή σε καθεστώς ειδικής διαχειρίσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 68 επ. του Ν. 4307/2014, της εφεσίβλητης – καθ' ης η αίτηση ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΛΕΟΠΟΥΛΟΣ Ι ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ", απαραδέκτως απευθύνεται κατά της τελευταίας, εφόσον αυτή κλητεύθηκε με πρωτοβουλία της εκκαλούσας - αιτούσας, ενώ κατά τις παραδοχές της εκκαλουμένης απόφασης η προαναφερόμενη εταιρεία δεν απέκτησε την ιδιότητα του διαδίκου στον πρώτο βαθμό, δεδομένου ότι δεν είχε κλητευθεί με διαταγή του δικαστηρίου, ούτε προσεπικλήθηκε, ούτε άσκησε παρέμβαση, αλλά απλώς παραστάθηκε στην πρωτοβάθμια δίκη, ώστε να πρέπει να στραφεί η έφεση εναντίον της, και συνεπώς το γεγονός της μη προσήκουσας παρουσίας της τελευταίας κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στην αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, καθόσον η πληρεξούσια δικηγόρος της δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, αλλά προκατέθεσε δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ και έγγραφες προτάσεις, είναι νομικά αδιάφορο, αφού δεν τίθεται θέμα ερημοδικίας της. Περαιτέρω, η υπό κρίση έφεση ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 499, 511, 513 παρ. 1, 516 παρ. 1, 517, 520 παρ. 1, 760, 761 και 762 του ΚΠολΔ, όπως ισχύουν μετά την τροποποίησή τους με το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, καθόσον η έφεση ασκήθηκε μετά την 01.01.2016, σε συνδυασμό με το άρθρο 71 παρ. 6 του Ν. 4307/2014 που ορίζει ότι κατά της απόφασης που απορρίπτει την αίτηση του άρθρου 68 παρ. 2 επιτρέπεται έφεση, η οποία ασκείται εντός τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της απόφασης), εφόσον η εκκαλουμένη υπ' αριθ. 1798/2018 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών δημοσιεύθηκε την 06.07.2018, η δε κρινόμενη από 01.08.2018 έφεση κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου εντός της προθεσμίας των τριάντα ημερών από την δημοσίευση της εκκαλουμένης απόφασης, ήτοι την 02.08.2018, όπως προκύπτει από την πράξη κατάθεσης έφεσης με αριθμό γενικό 77406/02.08.2018 και ειδικό 5276/02.08.2018 της γραμματέως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που έχει επισυναφθεί στην ένδικη έφεση. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί στη συνέχεια το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια

διαδικασία που εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση (άρθρο 533 του ΚΠολΔ), δεδομένου ότι για το παραδεκτό της έφεσης έχει κατατεθεί από την εκκαλούσα – αιτούσα το παράβολο των 100 ευρώ που προβλέπεται από την παράγραφο 3 του άρθρου 495 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της με το άρθρο τρίτο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015 και τα άρθρα 35 παρ. 2 και 45 του Ν. 4446/2016.

Η εκκαλούσα – αιτούσα στην από 26.03.2018 και με αριθμό κατάθεσης γενικό 33958/2018 και ειδικό 1398/2018 αίτησή της εξέθετε ότι δεν συνιστά χρηματοδοτικό φορέα και ότι τυγχάνει πιστώτρια της καθ' ης η αίτηση ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΛΕΟΠΟΥΛΟΣ Ι ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ" και συγκεκριμένα ότι εκπροσωπεί, βάσει της επισυναπτόμενης στην αίτηση από 01.03.2018 βεβαίωσης του λογιστή Α' Τάξης Χαράλαμπου Διβάρη του Σπυρίδωνος της εταιρείας με την επωνυμία «INTEGRATED TAX & ACCOUNTING SERVICES PRIVATE COMPANY», κατόπιν υπολογισμού των απαιτήσεών της, σύμφωνα με την τελευταία δημοσιευμένη οικονομική κατάσταση της 31.12.2014, ποσοστό 47,32% του συνόλου των σε βάρος της καθ' ης η αίτηση εταιρείας απαιτήσεων που υπερβαίνει το αναγκαίο όριο του 40% που προβλέπεται στο νόμο, ότι η καθ' ης η αίτηση πληροί τις προϋποθέσεις για την υπαγωγή της σε καθεστώς ειδικής διαχειρίσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 68 επ. του Ν. **4307/2014**, καθώς πρόκειται για νομικό πρόσωπο, και δη ανώνυμη εταιρεία, έχον πτωχευτική ικανότητα, το οποίο εδρεύει στα Βριλήσσια Αττικής και ευρίσκεται σε γενική και μόνιμη αδυναμία εκπληρώσεως των ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεών του, επιπλέον ότι συντρέχει και η προϋπόθεση του εδαφίου β της παραγράφου 1 του άρθρου 68 του ως άνω νόμου, καθόσον από το έτος 2009 η καθ' ης η αίτηση έχει απωλέσει ολοσχερώς τα ίδια κεφάλαιά της, ότι επισυνάπτεται στην αίτηση η από 14.03.2018 δήλωση του λογιστή Α' Τάξης Κωνσταντίνου Μιχαηλίδη του Ανέστη περί αποδοχής του έργου του ειδικού διαχειριστή που θα διοριστεί από το Δικαστήριο και ότι δεν εμπίπτει σε κωλύματα του νόμου. Με βάση τα περιστατικά αυτά ζήτησε: α) να υπαχθεί η καθ' ης η αίτηση στην προβλεπόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 68 επ. του Ν. **4307/2014** διαδικασία ειδικής διαχειρίσεως, β) να ορισθεί ως ειδικός διαχειριστής της καθ' ης η αίτηση ο λογιστής Α' Τάξης Κωνσταντίνος Μιχαηλίδης του Ανέστη, γ) να διαταχθεί η δημοσίευση της αποφάσεως που θα εκδοθεί στο Γ.Ε.ΜΗ., σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 71 παρ. 4 του Ν. **4307/2014**, δ) να διαταχθούν ως προληπτικά μέτρα κατ' εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 10 του ΠτΚ, στην οποία παραπέμπει η διάταξη του άρθρου 70 παρ. 3 του Ν. **4307/2014**, έως την έκδοση αποφάσεως επί της αίτησης περί υπαγωγής της καθ' ής η αίτηση στην διαδικασία ειδικής διαχειρίσεως, τα κάτωθι αναφερόμενα, ήτοι: ί) η αναστολή των μέτρων, εκκρεμών ή μη, ατομικής και συλλογικής

αναγκαστικής εκτελέσεως εκ μέρους οποιουδήποτε τρίτου κατά της περιουσίας της καθ' ης η αίτηση και ii) η απαγόρευση μεταβολής της πραγματικής και νομικής καταστάσεως της περιουσίας της καθ' ης η αίτηση, και, τέλος, να επιβληθούν τα δικαστικά της έξοδα σε βάρος της καθ' ης η αίτηση. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αριθ. 1798/2018 οριστική απόφασή του απέριψε την αίτηση ως απαράδεκτη. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εκκαλούσα - αιτούσα με την κρινόμενη από 01.08.2018 έφεσή της για τους περιεχόμενους σε αυτήν λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και ζητεί την εξαφάνισή της προκειμένου να γίνει δεκτή η αίτησή της στο σύνολό της.

Με το Ν. **4307/2014** εισήχθη η παράλληλη προς τον Πτωχευτικό Κώδικα (ΠτΚ) έκτακτη διαδικασία της ειδικής διαχείρισης για την εκκαθάριση εν λειτουργία (εκποίηση εν λειτουργία και μεταβίβαση ως συνόλων ενεργητικού ή ως επιμέρους συνόλων ενεργητικού (κλάδων) σε νέους φορείς), υπερχρεωμένων επιχειρήσεων. Η ως άνω διαδικασία συνιστά παρεμφερή, κατά το σκοπό και τη δομή της, ή απολύτως συναφή διαδικασία προς την ειδική εκκαθάριση της διάταξης του άρθρου 106ια του ΠτΚ, όπως ίσχυε πριν την κατάργησή της με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 14 του Ν. 4446/2016 και είχε προστεθεί στον ΠτΚ με τη διάταξη του άρθρου 12 του Ν. 4013/2011 και μεταγενέστερα τροποποιήθηκε με τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. Γ υποπαρ. Γ.3 περ. 16 του Ν. 4336/2015 (βλ. Χ. Χριστοπούλου, Η διαδικασία εξυγίανσης ως διαχρονικός θεσμός του Ελληνικού Δικαίου, σελ. 314, Γ. Μιχαλόπουλο, Η νέα πτωχευτική νομοθεσία [πρόλογος Δ΄ έκδοσης], σελ. 13, Αιτιολογική Έκθεση Ν. 4336/2015 άρθρο 1, Γ.3, αριθ. 11). Η ανωτέρω διαδικασία που ρυθμίζεται στις διατάξεις των άρθρων 68 επ. του Ν. **4307/2014**, όπως και η ειδική εκκαθάριση, είναι συλλογική διαδικασία, δεδομένου ότι συνιστά μια εξωτερική και οργανωμένη διαδικασία από το νόμο, η οποία προβλέπεται σε περίπτωση γενικής και μόνιμης αδυναμίας εκπλήρωσης των ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεων του έχοντος πτωχευτική ικανότητα οφειλέτη, με σκοπό την εκποίηση του συνόλου του ενεργητικού της επιχείρησής του ή επιμέρους λειτουργικών συνόλων (κλάδων) ή ακόμα και κατ' ιδίαν περιουσιακών στοιχείων, μέσω δημόσιου πλειοδοτικού διαγωνισμού, για τη συλλογική ικανοποίηση των πιστωτών του (βλ. Χ. Χριστοπούλου, ό.π., σελ. 315). Η διαδικασία αυτή είναι παραπτωχευτική, κηρύσσεται, εξελίσσεται και περατώνεται αυτοτελώς, χωρίς ανάμειξή της με την πτώχευση (βλ., Γ. Μιχαλόπουλο, ό.π., σελ. 37). Στόχος του Ν. **4307/2014** ήταν να δοθεί μια νέα αρχή στις πληγείσες επιχειρήσεις, αφού λόγω της παρατεταμένης οικονομικής ύφεσης και του

αρνητικού αντικτύπου της σε αυτές, είχε επηρεασθεί η δυνατότητα ανταπόκρισης των επιχειρήσεων προς τις υποχρεώσεις τους έναντι των τραπεζικών ιδρυμάτων, του Δημοσίου και των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης. Για το σκοπό δε αυτό θεσπίσθηκε σειρά έκτακτων μέτρων για την ελάφρυνση των οφειλών των επιχειρήσεων προς τους χρηματοδοτικούς φορείς, το Δημόσιο και τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, καθώς και η εισαγωγή ειδικών διαδικασιών για την εξυγίανση των υπερχρεωμένων αλλά βιώσιμων επιχειρήσεων. Σε αυτό το πλάισιο καθορίσθηκαν στο άρθρο 1 του Ν. 4307/2014 τα μέτρα της επιχειρούμενης ρύθμισης, και ειδικότερα: α) η παροχή κινήτρων αφενός προς τις μικρές επιχειρήσεις και επαγγελματίες, αφετέρου προς τους χρηματοδοτικούς φορείς για τη ρύθμιση και τη διαγραφή ιδιωτικού χρέους, β) η ελάφρυνση και ο διακανονισμός χρεών μικρών επιχειρήσεων και επαγγελματιών προς το Δημόσιο και τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης που προβαίνουν σε ρύθμιση των οφειλών τους προς τους χρηματοδοτικούς φορείς, γ) η έκτακτη διαδικασία ρύθμισης οφειλών επιχειρήσεων με δεσμευτική δύναμη για το σύνολο των πιστωτών, δ) η έκτακτη διαδικασία ειδικής διαχείρισης και ε) η σύσταση επιτροπής παρακολούθησης και συντονισμού της υλοποίησης των θεσπιζόμενων μέτρων με στόχο την ταχεία και αποτελεσματική εφαρμογή τους. Η εφαρμογή των θεσπιζόμενων μέτρων από τους χρηματοδοτικούς φορείς γινόταν ενόψει των διατάξεων του Κώδικα Δεοντολογίας που θέσπισε η Τράπεζα της Ελλάδος για τη ρύθμιση χρεών ιδιωτών και επιχειρήσεων σύμφωνα με τις σχετικές προβλέψεις του Ν. 4224/2013 (βλ. άρθρο 1 Αιτιολογικής Έκθεσης του Ν. **4307/2014**). Όπως και η καταργηθείσα διαδικασία της ειδικής εκκαθάρισης του άρθρου 106ια του ΠτΚ, η ως άνω διαδικασία της ειδικής διαχείρισης αποσκοπεί να αποφευχθεί η απαξίωση της επιχείρησης του νομικού προσώπου μέσω της άμεσης υπαγωγής του στην πτωχευτική διαδικασία καθώς και να επιτευχθεί η σύμμετρη ικανοποίηση των πιστωτών από το τίμημα της πώλησης του ενεργητικού (εν συνολώ ή επιμέρους στοιχείων) της ως άνω επιχείρησης. Και αυτό διότι η διάσωση της επιχείρησης δε σημαίνει αναγκαία και διάσωση του φορέα της, επιχειρηματία. Συνεπώς, η διάσωση της επιχείρησης σκοπείται με την απώλεια του έλεγχου της από τον επιχειρηματία και τη μεταβίβαση της σε άλλον φορέα (πρβλ. και Αιτιολογική Έκθεση του Ν. 4336/2015). Με την υπαγωγή της στην ειδική διαχείριση η επιχείρηση του νομικού προσώπου, το οποίο βρίσκεται σε γενική και μόνιμη αδυναμία εκπλήρωσης των ληξιπρόθεσμων υποχρεώσεών του, δεν παύει να λειτουργεί για αυτό και ο Ν. **4307/2014** τιτλοφορεί την ως άνω διαδικασία ως ειδική διαχείριση. Άλλωστε, και στην παρεμφερή διαδικασία της ειδικής εκκαθάρισης που προβλεπόταν με τη διάταξη του άρθρου 106ια ταυ ΠτΚ - κατά παρέκκλιση των ισχυόντων στην κοινή εκκαθάριση - ρυθμιζόταν ότι η υπαγωγή στην ως

άνω διαδικασία δεν συνεπαγόταν την παύση της λειτουργίας της επιχείρησης, εφόσον η εκκαθάριση συντελούνταν εν λειτουργία της επιχείρησης. Βασικός στόχος της διαδικασίας της ειδικής εκκαθάρισης ήταν η μεταβίβαση της επιχείρησης του οφειλέτη, ενόσω αυτή εξακολουθεί να λειτουργεί (βλ. Cristoph G. Paulus, Στάθη Ποταμίτη, Αλέξανδρου Ρόκα, Ignasio Tirado, Το πτωχευτικό δίκαιο ως ένας από τους βασικούς πυλώνες της οικονομίας της αγοράς, ΔΕΕ 2015. 1070). Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι στην έκτακτη διαδικασία της ειδικής διαχείρισης των άρθρων 68 επ. του Ν. **4307/2014** η λειτουργία της επιχείρησης κατά τη διάρκεια της ως άνω διαδικασίας αποτελεί πρωταρχικό σκοπό του ως άνω νόμου, ώστε μέσω αυτής να αποφευχθεί η απαξίωση της επιχείρησης του οφειλέτη νομικού προσώπου που έχει παύσει της πληρωμές του και να επιτευχθεί μέσω της μεταβίβασης του ενεργητικού της επιχείρησης, ως συνόλου ή μερών, η συνέχιση της λειτουργίας αυτής με μεταβολή των φορέων της, με ταυτόχρονη ικανοποίηση των πιστωτών από το τίμημα της πώλησης του ενεργητικού. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 68 του Ν **4307/2014**: «1. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πτωχευτική ικανότητα σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 1 του Πτωχευτικού Κώδικα, το οποίο έχει την έδρα του στην Ελλάδα και βρίσκεται σε γενική και μόνιμη αδυναμία εκπλήρωσης ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεων, δύναται να υπάγεται στη διαδικασία ειδικής διαχείρισης του παρόντος άρθρου. Στην περίπτωση κεφαλαιουχικών εταιριών, αυτές μπορούν να υπάγονται στη διαδικασία ειδικής διαχείρισης του παρόντος άρθρου και εφόσον συντρέχει ως προς αυτές, για δύο συνεχόμενες χρήσεις λόγος λύσης κατά το άρθρο 48 παρ. 1 του ΚΝ 2190/1920 (αναλογικά εφαρμοζόμενου στις λοιπές μορφές κεφαλαιουχικών εταιριών). 2. Η αίτηση υποβάλλεται από πιστωτή ή πιστωτές του οφειλέτη, στους οποίους περιλαμβάνεται τουλάχιστον ένας χρηματοδοτικός φορέας, οι οποίοι εκπροσωπούν τουλάχιστον το 40% του συνόλου των απαιτήσεων σε βάρος του οφειλέτη. 3. Για τις ανάγκες του παρόντος ως πιστωτές νοούνται όσοι έχουν απαιτήσεις κατά του οφειλέτη κατά την έννοια του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου (ΠΔ 4123/1980) ή σύμφωνα με τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα, προκειμένου για επιχειρήσεις που καταρτίζουν οικονομικές καταστάσεις, υποχρεωτικά ή προαιρετικά σύμφωνα με αυτά, ενώ περιλαμβάνονται επίσης οι απαιτήσεις από χρηματοδοτικές μισθώσεις που οφείλονται συμβατικά από τον ως άνω χρόνο αναφοράς μέχρι τη συμβατική ημερομηνία λήξης των συμβάσεων εφόσον σύμφωνα με τις εφαρμοζόμενες λογιστικές αρχές δεν αποτυπώνονται στις πιο πάνω οικονομικές καταστάσεις. 4. Ο υπολογισμός του ποσοστού των αιτούντων πιστωτών για τις ανάγκες της παραγράφου 2 γίνεται με βάση

κατάσταση πιστωτών που συντάσσεται από κάτοχο άδειας Λογιστή Φοροτεχνικού Α' ή Β' Τάξεως του Ν. 2515/1997 ή ορκωτό ελεγκτή, βασίζεται στις δημοσιευμένες οικονομικές καταστάσεις ή/και τα βιβλία και στοιχεία του οφειλέτη ή/και των αιτούντων πιστωτών και αποτυπώνεται σε βεβαίωση του συντάκτη ότι συντρέχει η προϋπόθεση της πλειοψηφίας της παραγράφου 2. Η βεβαίωση αυτή επισυνάπτεται στην αίτηση της παρ. 1 με ποινή απαράδεκτου. Κοινοπρακτούντες και ομολογιούχοι πιστωτές συμμετέχουν στο σχηματισμό του ποσοστού της παραγράφου 2 σύμφωνα με τους όρους της μεταξύ τους συμφωνίας. 5. Για το παραδεκτό της αίτησης απαιτείται η ταυτόχρονη κατάθεση δήλωσης του προτεινομένου ως ειδικού διαχειριστή (φυσικού ή νομικού προσώπου) περί αποδοχής του σχετικού έργου. Κατά τις διατάξεις του άρθρου 69 παρ. 1. «Ως ειδικός διαχειριστής ορίζεται νόμιμος ελεγκτής ή ελεγκτικό γραφείο, όπως ορίζονται στο Ν. 3693/2008 ή δικηγόρος με οικονομοτεχνικές γνώσεις ή δικηγορική εταιρία στην οποία συμμετέχει δικηγόρος με οικονομοτεχνικές γνώσεις ή πτυχιούχος ανώτατης σχολής που είναι μέλος του Οικονομικού Επιμελητηρίου Ελλάδος (ΟΕΕ) και κάτοχος άδειας Λογιστή Φοροτεχνικού Α΄ τάξεως του Ν. 2515/1997. Ειδικός διαχειριστής μπορεί να ορισθεί και σύμπραξη προσώπων εφόσον συμμετέχει σε αυτή νόμιμος ελεγκτής ή ελεγκτικό γραφείο ή δικηγόρος με οικονομοτεχνικές γνώσεις ή δικηγορική εταιρία στην οποία συμμετέχει δικηγόρος με οικονομοτεχνικές γνώσεις ή πτυχιούχος ανώτατης σχολής, που είναι μέλος του Οικονομικού Επιμελητηρίου Ελλάδος (ΟΕΕ) και κάτοχος άδειας Λογιστή Φοροτεχνικού Α' τάξεως του Ν. 2515/1997, ενώ στην παρ. 2 ορίζεται ότι «Ως προς τον ειδικό διαχειριστή ισχύει το άρθρο 106ι παρ. 1 του Πτωχευτικού Κώδικα». Από τα παραπάνω προκύπτει ότι προκειμένου να τεθεί ένα νομικό πρόσωπο σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης θα πρέπει: α) να έχει πτωχευτική ικανότητα, β) να βρίσκεται σε γενική και μόνιμη αδυναμία εκπλήρωσης ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεων (ΑΠ 829/2003 ΕλλΔνη 45.171, ΕφΛαρ 12/2014 ΔΕΕ 2014. ΕφΑθ 4514/2010 ΔΕΕ 2011. 195, ΕφΘεσ 485/2010 Αρμ 2012. 88, ΕφΛαρ 726/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 715/2007 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 2632/2006 Αρμ 2007. 739, ΕφΑθ 2407/2006 ΕλλΔνη 47. 1114, Εφιωαννν 294/2005 Αρμ 60. 261, ΕφΑθ 1572/2001 ΕλλΔνη 42. 1418, ΕφΑθ 9038/2000 ΕλλΔνη 44. 561, Ε. Περάκη, Πτωχευτικό Δίκαιο, 3η έκδ., Κεφ. 13, Η προπτωχευτική διαδικασία της ειδικής διαχείρισης, άρθρα 68 - 77 του Ν. 4307/2014, σελ. 92 επ.), γ) να υποβάλλεται αίτηση από πιστωτή ή πιστωτές του οφειλέτη, στους οποίους περιλαμβάνεται τουλάχιστον ένας χρηματοδοτικός φορέας, οι οποίοι εκπροσωπούν τουλάχιστον το 40% του συνόλου των απαιτήσεων σε βάρος του οφειλέτη. Στη διαδικασία αυτή, η οποία εντάσσεται στις προπτωχευτικές διαδικασίες και ρυθμίζεται, ωστόσο, εκτός διατάξεων του Πτωχευτικού Κώδικα, έχουν αναλογική εφαρμογή (συμπληρωματικά) οι διατάξεις του

ως άνω Κώδικα (Ν. **3588/2007**). Εξάλλου, συνέπειες της εκδοθείσας και δημοσιευθείσας απόφασης που κάνει δεκτή την αίτηση υπαγωγής της επιχείρησης σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης είναι: α) η παύση της συνολικής εξουσίας των καταστατικών οργάνων διοίκησης και διαχείρισης της επιχείρησης (νομικού προσώπου), ήτοι της γενικής συνέλευσης και του διοικητικού συμβουλίου, β) η άμεση - από τη δημοσίευση - ανάληψη καθηκόντων εκ μέρους του διορισθέντος διαχειριστή, στον οποίο περιέρχεται το σύνολο των εξουσιών διοίκησης της επιχείρησης του φορέα αυτής, νομικού προσώπου, με δημιουργούμενη κατάσταση όμοια με εκείνη της πτωχευτικής απαλλοτρίωσης (πρβλ. για τα ισχύοντα στην ειδική εκκαθάριση, Σ. Ψυχομάνη, Πτωχευτικό Δίκαιο, σελ. 143-144), γ) η αυτοδίκαιη αναστολή όλων των ατομικών διώξεων κατά της επιχείρησης, καθ' όλη τη διάρκεια της ειδικής διαχείρισης, συμπεριλαμβανομένων και των μέτρων διοικητικής εκτέλεσης από το Δημόσιο και τους ΦΚΑ, καθώς και των μέτρων διασφάλισης της οφειλής, κατά τις διατάξεις του άρθρου 46 του Ν. 4174/2013 «κώδικα φορολογικής διαδικασίας» (ΜονΕφΑθ 2897/2018 ΔΕΕ 2018. 1047). Την αυτοδίκαιη αναστολή των ατομικών διώξεων με ίδιου περιεχομένου ρύθμιση προέβλεπε και ο μεταγενέστερος Ν. 4335/2015 στο άρθρο 2 παρ. Γ υποπαρ. Γ3 περ. 16 αυτού, με την οποία αντικαταστάθηκε η διάταξη της παρ.δ του άρθρου 106ια του ΠτΚ περί της διαδικασίας της ειδικής εκκαθάρισης. Μάλιστα στην αιτολογική έκθεση του Ν. 4335/2015 αναφέρεται ότι: «η διαδικασία της ειδικής εκκαθάρισης που προβλέπεται στο άρθρο 106ια απλοποιείται ως προς τις συγκεκριμένες πτυχές της, έτσι ώστε να καταστεί περισσότερο εύχρηστη και δημοφιλής και να αποτελέσει ένα αποτελεσματικό εργαλείο συνέχισης της δραστηριότητας της επιχείρησης ενός αφερέγγυου οφειλέτη. Προς τον σκοπό αυτό προβλέπεται ο διορισμός εκκαθαριστή κατά το πρότυπο της διαδικασίας ειδικής εκκαθάρισης του Ν. **4307/2014** (άρθρο 69 παρ. 4), εισάγεται η αναστολή των ατομικών διώξεων σε περίπτωση αποδοχής της διαδικασίας. Κατ' ακολουθίαν, τόσο ο Ν. **4307/2014**, όσο και ο μεταγενέστερος κατά το πρότυπό του Ν. 4335/2016 που τροποποίησε την αρχική ρύθμιση του άρθρου 106ια ΠτΚ για τη διαδικασία της ειδικής εκκαθάρισης, ήδη καταργηθέντος άρθρου, εισάγουν ως συνέπεια αυτοδίκαιη της αποδοχής της αίτησης για ειδική διαχείριση ή ειδική εκκαθάριση, αντιστοίχως, την αναστολή όλων των ατομικών διώξεων κατά της επιχείρησης. Δεδομένου ότι η διαδικασία της ειδικής διαχείρισης είναι παραπτωχευτική, όπως προαναφέρθηκε, σε αυτήν εφαρμόζονται οι διατάξεις του ΠτΚ, όπου ρητώς οι διατάξεις του ως άνω νόμου παραπέμπουν στον ΠτΚ για αναλογική εφαρμογή του ή δεν αποκλείεται η αναλογική

εφαρμογή του από τη γραμματική ή τελολογική ερμηνεία των διατάξεων του Ν. 4307/2014. Πλην όμως, δεν δύναται να εφαρμοστεί ο ΠτΚ, στο μέτρο που ο Ν. 4307/2014 εισάγει ρητώς διαφορετική ρύθμιση (Ε. Περάκη, ό.π., σελ. 93 επ.). Η δε διάταξη του άρθρου 72 παρ. 1 του Ν. 4307/2014 θεσπίζει ρητώς την αυτοδίκαιη αναστολή όλων των ατομικών διώξεων, χωρίς διακρίσεις και εξαιρέσεις, ως προς όλους τους πιστωτές. Επομένως, με την ως άνω ρύθμιση εισάγεται διάφορη και ειδική ρύθμιση στην παραπτωχευτική διαδικασία της ειδικής διαχείρισης, αντιθέτως με τα ισχύοντα επί πτώχευσης (άρθρα 25, 26 του ΠτΚ). Ήτοι, η θέση της επιχείρησης σε ειδική διαχείριση, με την απόφαση αποδοχής της αίτησης υπαγωγής της, συνεπάγεται αυτοδικαίως την αναστολή των ατομικών διώξεων για όλους τους πιστωτές της επιχείρησης, τόσο τους εγχειρόγραφους όσο και τους ενέγγυους. Σε περίπτωση που ο ειδικός διαχειριστής, μετά τον διορισμό του, δεν εξεύρει χρηματοδότηση για τις ανάγκες της ειδικής διαχείρισης (έξοδα διαδικασίας αυτής), στα οποία περιλαμβάνονται και οι δαπάνες για τη λειτουργία της επιχείρησης, τότε συντρέχει λόγος ανάκλησης της απόφασης περί υπαγωγής της επιχείρησης στην ειδική διαχείριση (άρθρο 758 ΚΠολΔ). Και αυτό διότι ο Ν. 4307/2014 θέτει στη διάταξη του άρθρου 71 παρ. 1, ως προϋποθέσεις για την αποδοχή της αίτησης, τις ρυθμιζόμενες στις παρ. 1, 2 του άρθρου 68 και δεν ορίζει την επάρκεια της περιουσίας του οφειλέτη για την κάλυψη των εξόδων της διαδικασίας, ως θετική προϋπόθεση, για τη θέση της επιχείρησης σε ειδική διαχείριση (βλ. άρθρο 3 παρ. 4 του ΠτΚ) ή την τυχόν ανεπάρκεια της περιουσίας του οφειλέτη, ως λόγο απόρριψης της αίτησης (βλ. καταργηθέν άρθρο 6 παρ. 2 του ΠτΚ) (Ε. Περάκη, ό.π., σελ. 95-96). Τέλος, από την διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος, κατά την οποία οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, συνάγεται ότι το Σύνταγμα θεσπίζει όχι μόνο την ισότητα των Ελλήνων έναντι του νόμου, αλλά και την ισότητα του νόμου έναντι των Ελλήνων πολιτών, υπό την έννοια ότι ο νομοθέτης δεσμεύεται, όταν ρυθμίζει ουσιωδώς όμοια πράγματα, σχέσεις ή καταστάσεις που αφορούν περισσότερες κατηγορίες προσώπων, να μην εισάγει αδικαιολόγητες εξαιρέσεις και διακρίσεις, εκτός αν αυτές επιβάλλονται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος, την ύπαρξη των οποίων ελέγχουν τα δικαστήρια (ΟΛΑΠ 2/2011 ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 23/2004 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 92/2018 ΝΟΜΟΣ). Στο δε άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος, όπως αυτό ισχύει μετά την αναθεώρησή του με το από 6/17-4-2001 Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, ορίζεται ότι "οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα, είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας". Η αρχή

της αναλογικότητας που κατοχυρώνεται με την διάταξη αυτή, επενεργεί και όταν πρόκειται για αντικρουόμενα συμφέροντα στο πεδίο του ιδιωτικού δικαίου και, έστω και αν ρητά δεν αναφέρεται σ' αυτήν, απευθύνεται και στον δικαστή, όσον αφορά τις σχέσεις των διαδίκων, καθιερώνοντας αυτήν ως δεσμευτική δικαϊϊκή αρχή. Επίκληση αυτής της αρχής μπορεί να γίνει αν ο κοινός νομοθέτης είτε έχει παραβιάσει αυτήν, θεσπίζοντας με το νόμο υπέρμετρους περιορισμούς ατομικών δικαιωμάτων, οπότε ο δικαστής μπορεί, ελέγχοντας τη συνταγματικότητα του νόμου, να μην εφαρμόσει αυτόν, είτε έχει παραλείψει να ασκήσει τις συνταγματικές του υποχρεώσεις καταλείποντας κενό, οπότε η αρχή της αναλογικότητας καλείται επικουρικά σε εφαρμογή (ΟλΑΠ 6/2009 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 946/2018 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 850/2014 ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η από 26.03.2018 αίτηση κρίνεται απορριπτέα ως απαράδεκτη, καθόσον η αιτούσα δεν συνιστά χρηματοδοτικό φορέα και ως εκ τούτου δε νομιμοποιείται ενεργητικά στην υποβολή της κρινόμενης αίτησης για την υπαγωγή της οφειλέτριάς της, ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "ΛΕΟΠΟΥΛΟΣ Ι ΙΧΘΥΟΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ", στην προβλεπόμενη από τις διατάξεις των άρθρων 68 επ. του Ν. **4307/2014** διαδικασία ειδικής διαχειρίσεως, αφού η προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 68 παρ. 2 ρητώς προβλέπει ότι η αίτηση υποβάλλεται από πιστωτή ή πιστωτές του οφειλέτη, στους οποίους περιλαμβάνεται τουλάχιστον ένας χρηματοδοτικός φορέας, οι οποίοι εκπροσωπούν τουλάχιστον το 40% του συνόλου των απαιτήσεων σε βάρος του οφειλέτη. Αναφορικά δε με τον ισχυρισμό της αιτούσας περί αντισυνταγματικότητας της εν λόγω διάταξης του άρθρου 68 παρ. 2 του Ν. **4307/2014**, κρίνεται αβάσιμος και απορριπτέος, αφού με την θέσπισή της δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας προεχόντως διότι η αιτούσα πιστώτρια της καθ' ης η αίτηση, σε σχέση με τους χρηματοδοτικούς φορείς πιστωτές της τελευταίας, ανήκει σε εντελώς διαφορετική κατηγορία πιστωτών, η οποία διαφοροποιείται εν γένει από τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, των οποίων οι απαιτήσεις πρέπει να ικανοποιούνται έγκαιρα και άμεσα προς όφελος της εθνικής οικονομίας, αλλά και προς προστασία των συμφερόντων τρίτων προσώπων (των μετόχων και των καταθετών αυτών), και ως εκ τούτου δικαιολογείται η διαφοροποίηση των χρηματοδοτικών φορέων από τους λοιπούς πιστωτές όσον αφορά τη χορηγούμενη σε αυτούς δυνατότητα υποβολής της αίτησης για την υπαγωγή του οφειλέτη τους στην διαδικασία ειδικής διαχειρίσεως. Όπως δε προεκτέθηκε στη νομική σκέψη (άρθρο 1 Αιτιολογικής Έκθεσης του Ν 4307/2014), σκοπός της έκτακτης διαδικασίας της ειδικής διαχείρισης για την εκκαθάριση εν

λειτουργία (εκποίηση εν λειτουργία και μεταβίβαση ως συνόλων ενεργητικού ή ως επιμέρους συνόλων ενεργητικού (κλάδων) σε νέους φορείς), υπερχρεωμένων επιχειρήσεων, ήταν να δοθεί μια νέα αρχή στις πληγείσες επιχειρήσεις, αφού λόγω της παρατεταμένης οικονομικής ύφεσης και του αρνητικού αντικτύπου της σε αυτές, είχε επηρεασθεί η δυνατότητα ανταπόκρισης των επιχειρήσεων προς τις υποχρεώσεις τους έναντι των τραπεζικών ιδρυμάτων, του Δημοσίου και των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης. Για το σκοπό δε αυτό θεσπίσθηκε σειρά έκτακτων μέτρων για την ελάφρυνση των οφειλών των επιχειρήσεων προς τους χρηματοδοτικούς φορείς, το Δημόσιο και τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης, καθώς και η εισαγωγή ειδικών διαδικασιών για την εξυγίανση των υπερχρεωμένων αλλά βιώσιμων επιχειρήσεων, προκειμένου να ανακτήσουν την αποδοτικότητα και την ανταγωνιστικότητά τους προς όφελος της εθνικής οικονομίας και της απασχόλησης. Όσον αφορά στον έτερο ισχυρισμό της αιτούσας περί παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας, διότι μετά την κατάργηση του θεσμού της ειδικής εκκαθάρισης του άρθρου 106ια του ΠτΚ, ο οποίος συνιστούσε συλλογική διαδικασία παρεμφερή ή απολύτως συναφή προς την ειδική διαχείριση, και στον οποίο μπορούσαν να προσφύγουν όλοι οι πιστωτές χωρίς να απαιτείται να είναι χρηματοδοτικοί φορείς, δεν δικαιολογείται η διαφοροποίηση των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων από τους λοιπούς πιστωτές κατά την υποβολή της αίτησης για την υπαγωγή του οφειλέτη τους στην διαδικασία της ειδικής διαχειρίσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι η αιτούσα δεν επικαλείται κατά τρόπο ορισμένο παραβίαση της εν λόγω αρχής με την θέσπιση από τον κοινό νομοθέτη υπέρμετρου περιορισμού συγκεκριμένου ατομικού δικαιώματος, ώστε να δύναται ο δικαστής, ελέγχοντας τη συνταγματικότητα του νόμου, να μην εφαρμόσει αυτόν. Ειδικότερα δεν επικαλείται η αιτούσα συγκεκριμένες περιστάσεις που συνιστούν υπέρμετρο περιορισμό ορισμένου ατομικού δικαιώματος και εντεύθεν παραβίαση της εκτειθέμενης στη νομική σκέψη αρχής της αναλογικότητας του άρθρου 25 παρ. 3 του Συντάγματος με την εφαρμογή του θεσμού της ειδικής διαχείρισης, λαμβανομένου υπόψη ότι η έκτακτη αυτή διαδικασία εναρμονίζεται στο πλαίσιο των προβλεπόμενων στην ελληνική έννομη τάξη πτωχευτικών ή παραπτωχευτικών διαδικασιών, οι οποίες σκοπό έχουν να αποφευχθεί η απαξίωση της επιχείρησης του νομικού προσώπου μέσω της άμεσης υπαγωγής του στην πτωχευτική διαδικασία και να επιτευχθεί η σύμμετρη ικανοποίηση των πιστωτών από το τίμημα της πώλησης του ενεργητικού (ως συνόλου ή επιμέρους στοιχείων) της επιχείρησης. Επιπλέον με τον προβαλλόμενο από την αιτούσα ως άνω ισχυρισμό της περί παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας δεν τίθεται ζήτημα αντισυνταγματικότητας της εν λόγω διάταξης του Ν. 4307/2014, αλλά αμφισβητείται ευθέως η επιλογή - πολιτική του

νομοθέτη για την αντιμετώπιση των περιπτώσεων εξυγίανσης του χώρου των εμπορικών εταιρειών, οι οποίες έχουν περιέλθει αδιέξοδα και αναπότρεπτα σε κύκλο πτώχευσης ή επικείμενης πτωχευτικής φάσης, ένεκα των συντρεχουσών περιστάσεων οικονομικής αφερεγγυότητας και μόνιμης και γενικής αδυναμίας πληρωμών, ώστε να υφίστανται λόγοι προστασίας τόσο της αγοράς, όσο και των πιστωτών αυτών, εάν συντρέχουν, βεβαίως, οι πτωχευτικές συνθήκες (ως παραπτωχευτικής διαδικασίας), αντικειμενικά και υποκειμενικά, όπως ορίζονται στον Πτωχευτικό Κώδικα, αναλογικά εφαρμοζομένων των διατάξεων του. Πρέπει δε να επισημανθεί ότι ο θεσμός της ειδικής διαχείρισης με σκοπό την εκποίηση εν λειτουργία της επιχείρησης, προκειμένου να μη διασπαστεί η ενότητά της με δυσμενή αντίκτυπο στη διατήρηση της εμπορικής και οικονομικής της αξίας, αποτελεί προπτωχευτικό στάδιο - διαδικασία, ενναλακτικά της εξυγίανσης ή της πτώχευσης (άρθρο 76 του Ν. **4307/2014**), καθόσον στην περίπτωση μη επίτευξης του διωκόμενου αυτού αποτελέσματος σε χρονικό διάστημα δώδεκα (12) μηνών από τη δημοσίευση της δικαστικής απόφασης κατ' άρθρο 69 παρ. 3 του Ν. 4307/2014, και ήδη δεκαοκτώ (18) μηνών από τη δημοσίευση της απόφασης του άρθρου 70, με δυνατότητα παράτασης έξι (6) επιπλέον μηνών από το δικαστήριο του άρθρου 70, ανεξαρτήτως της αντικατάστασης του ειδικού διαχειριστή, όπως τροποποιήθηκε η ως άνω διάταξη με το **άρθρο 34** παρ. 1 του Ν. 4599/2019 (ΦΕΚ Α' 40/04.03.2019) που εφαρμόζεται και σε επιχειρήσεις που έχουν υπαχθεί σε καθεστώς ειδικής διαχείρισης πριν από την δημοσίευση του Ν. 4599/2019 κατά την παρ. 4 του αυτού άρθρου και νόμου, παρέχεται από το νόμο δυνατότητα ανάκλησης της σχετικής απόφασης που έκανε δεκτή την αίτηση, ειδάλλως, ακόμη και η επιδίωξη πλέον κήρυξης της επιχείρησης σε κατάσταση πτώχευσης, που αποτελεί ένα μεταγενέστερο στάδιο, επαχθέστερο για τον οφειλέτη. Παρόμοιος θεσμός είχε, εξάλλου, θεσπιστεί και με προηγούμενα νομοθετήματα του Έλληνα νομοθέτη στο πεδίο του εμπορικού και ειδικότερα του πτωχευτικού δικαίου των εταιρειών, όπως λ.χ. η ειδική εκκαθάριση επιχειρήσεων με βάση τα άρθρα 46, 46α, 46β του Ν. 1892/1990, που καταργήθηκε με το άρθρο 181 του ΠτΚ, η ειδική εκκαθάριση του Ν. 1386/1983 και μέσω αυτού του Ν.Δ. 3562/1956, τα οποία λειτούργησαν ως πρότυπα, έχουν την ίδια ευρύτερη μορφή και επεδίωκαν τους ίδιους νομοθετικούς σκοπούς με την ειδική διαχείριση του Ν. **4307/2014** (βλ. Ε. Περάκη, Πτωχευτικό Δίκαιο, έκδ. 3η, σελ. 92, Γνωμοδότηση, Δημ. Ρούσσου, Πώληση με πλειστηριασμό κοινοπρακτικής συμμετοχής, ΕφΑΔ 2016. 234, ΑΠ 1331/2003 ΝΟΜΟΣ). Κύριος δε νομοθετικός σκοπός της διαδικασίας της ειδικής διαχείρισης του Ν.

4307/2014 καθώς και όλων των νομοθετικών προτύπων αυτής, είναι η διάσωση των επιχειρήσεων που αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα, με αντίστοιχο παραμερισμό από την όλη διαδικασία του φορέα (φυσικού ή νομικού προσώπου) της επιχείρησης, ο σκοπός δε αυτός επιτυγχάνεται με μία ταχεία διαδικασία, κατά την οποία η διαχείριση της επιχείρησης από τον φορέα της περιέρχεται στον ειδικό διαχειριστή και η οποία αποσκοπεί στη μεταβίβαση του συνόλου του ενεργητικού (χωρίς το αντίστοιχο παθητικό) των επιχειρήσεων ή μεμονωμένων αλλά αυθύπαρκτων λειτουργικών συνόλων ή περιουσιακών στοιχείων αυτών σε υγιείς επιχειρηματίες, οι οποίοι θα συνεχίσουν την επιχειρηματική δραστηριότητα αυτών, χωρίς να τεθούν οι επιχειρήσεις αυτές σε καθεστώς πτώχευσης, με τις επακόλουθες δυσμενείς συνέπειες και τη συνεπαγόμενη οικονομική απαξίωση, τα οποία συνεπάγεται η πτώχευση και τα οποία θα απέτρεπαν τρίτους να εκδηλωσουν ενδιαφέρον για την εξαγορά τους και εν τέλει την διάσωσή τους. Με τον τρόπο αυτό παρέχεται η δυνατότητα διάσωσης όχι υποκειμενικώς του φορέα (νομικού ή φυσικού προσώπου κυρίου) της επιχείρησης (βλ. ιδίως άρθρο 76 παρ. 2, 3) και ως εκ τούτου η διαδικασία αυτή δεν έχει εξυγιαντική αποστολή για τον φορέα της επιχείρησης, αλλά αντικειμενικώς της ίδιας της επιχείρησης ως οικονομικού συνόλου, ανεξαρτήτως της πτώχευσης ή μη του φορέα - κυρίου της επιχείρησης (βλ. Ε. Περάκη, ό.π., σελ. 92). Από το νομοθετικό αυτό σκοπό της ειδικής διαχείρισης σε συνδυασμό με την παρεμφερή νομοτεχνική δομή, αλλά και το νομοθετικό σκοπό των νομοθετημάτων, τα οποία αποτέλεσαν το πρότυπό της, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ειδική διαδικασία που ρυθμίζεται στα άρθρα 68 επ. του Ν. **4307/2014**, παρά την ονομασία της ως «ειδική διαχείριση», αποτελεί κατ' ουσίαν παραπτωχευτική εκκαθαριστική διαδικασία και ειδικότερα συνιστά μία ειδικότερη μορφή συλλογικής αναγκαστικής εκτέλεσης ειδικού σκοπού, καθ' υποκατάσταση της διαδικασίας της κοινής αναγκαστικής εκτέλεσης, η οποία στοχεύει στη διατήρηση αυτούσιου του συνόλου ή των λειτουργικών τμημάτων της περιουσίας του υπό ειδικού διαχείριση φορέα αυτής (φυσικού ή νομικού προσώπου) και στη ρευστοποίηση της ως συνόλου ή κατά το μεγαλύτερο τμήμα αυτής (ενεργητικού μόνο και όχι και του αντίστοιχου παθητικού αυτής κατ' άρθρο 75 παρ. 3, 4), ώστε αφενός μεν ως επιχείρηση να διατηρηθεί στον παραγωγικό ιστό της χώρας, χωρίς να τεθεί σε καθεστώς πτώχευσης, αφετέρου δε από το προϊόν του επιτευχθέντος τιμήματος της πώλησης αυτής να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις των πιστωτών, οι οποίοι αντιμετωπίζονται συνολικά, κατά τα αντιστοίχως γενόμενα δεκτά με τα νομοθετικά πρότυπα αυτής, δηλ. των άρθρων 46, 46α και 46β του Ν.1892/1990 και του Ν. 1386/1983 (βλ. αναφορικά με την ειδική εκκαθάριση του Ν. 1892/1990 ΑΠ 704/2009 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 2251/2007 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 362/2006 ΝΟΜΟΣ, ενώ αναφορικά με την

ειδική εκκαθάριση του Ν. 1386/1983 ΟΛΑΠ 14/1994 ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 16/1994 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 5920/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 2428/2000 ΝΟΜΟΣ). Επομένως, η εκκαλουμένη απόφαση, η οποία έκρινε ομοίως, έστω και με ελλιπή αιτιολογία, ορθά κατ' αποτέλεσμα ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ως άνω διατάξεις και εκτίμησε το δικόγραφο της ένδικης αίτησης, και ως εκ τούτου, αφού συμπληρωθεί η ελλιπής αιτιολογία της εκκαλουμένης με αυτή της παρούσας απόφασης (άρθρο 534 του ΚΠολΔ), πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι ο πρώτος, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος της υπό κρίση έφεσης, με τους οποίους η εκκαλούσα – αιτούσα παραπονείται για την απόρριψη της αίτησής της ως απαράδεκτης.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, και εφόσον δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι έφεσης προς έρευνα, πρέπει η έφεση στο σύνολό της να απορριφθεί ως αβάσιμη. Επίσης, το Δικαστήριο, λόγω της ήττας της εκκαλούσας, πρέπει να διατάξει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παράβολου που κατατέθηκε για το παραδεκτό της έφεσης κατ' άρθρο 495 παρ. 4 του ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει την από 01.08.2018 έφεση κατά της υπ' αριθ. 1798/2018 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών που εκδόθηκε κατά την διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την από 01.08.2018 έφεση.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παράβολου (υπ' αριθ. 22779350095810010049/2018 ηλεκτρονικό παράβολο) συνολικού ποσού εκατό (100) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στις 24-6-2019 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ